

afbøde. Personlig kender jeg ham ikke — han har jo tidligere siddet her i Rigsdagen — jeg erindrer ikke at have set ham og har aldrig talt med ham. Han er min politiske Modstander, han har altid hørt til Venstrepartiet; men da han for nogle Aar siden bad mig om at granske denne Sag igennem, har jeg ikke villet undlade at søge, saa godt som jeg har formaaet, at trænge ind i den, thi det forekommer mig, at der er noget beklæmmende i dette, at der et Sted i Landet sidder en Mand, hvem Ulykken har ramt saaledes, som den har ramt ham, og som i sin Kamp mod mere eller mindre offentlige Institutioner har trukket det korteste Straa, som Enkeltmand jo i Regelen gør det overfor offentlige Institutioner.

Jeg anbefaler derfor varmt en saadan Undersøgelse, som denne Mand ønsker af sin Sag, en Undersøgelse gennem Rigsdagsmænd, som kunde koncentrere deres Arbejde og Opmærksomhed om denne Sag paa anden Maade, end det er muligt i et Udvalg, hvor man har mange Ting at beskæftige sig med. Retfærdighed og Billighed taler derfor. Hermed skal jeg tillade mig at anbefale mit Ændringsforslag om dette Andragendes Henviisning til den højtærede Minister for offentlige Arbejder.

Ministeren for offentlige Arbejder (Svend Høgsbro): Jeg skal fraraade, at dette Andragende henvises til mig. Jeg vil gøre det ud fra det gamle Ord, at alting i Verden skal have en Ende. Det mener jeg ogsaa maa gælde den her omhandlede Sag, og det vare min Forgænger og Folketinget enige om allerede for 5 Aar siden. Det er jo en Sag, som har været rejst i utallige Andragender, og med hvilken vel alle de Myndigheder, der paa nogen Maade kunde skønnes at have noget med den Ting at gøre, have været ueligede i den forløbne Menneskealder. I 1903 forelaa for dette Ting et lignende Andragende og førtes en lignende Forhandling som nu. Det ærede Medlem fra Frederiksberg (Ellinger) har selv henvist til, at hans Meningsfælle fra Odense (Martin Madsen Halsted) den Gang var den, som bar Andragendet frem, og det blev understøttet fra forskellige andre velvillige Sider. Saa tog min Forgænger, som end ikke var den første Minister, der havde med den Sag at gøre — ogsaa hans Forgænger eller rettere Forgængere

havde allerede haft Sagen til Undersøgelse — Ordet, og oplyste, at der her ikke blot ikke var eller kunde være Tale om nogen som helst juridisk Forpligtelse for Statskassen, men at der end ikke kunde paaberaabes noget som helst Billighedshensyn for at imødekomme dette Andragende. Ordføreren for Finansudvalget med Hensyn til Andragender takkede Ministeren for denne rene og klare Udtalelse og erklærede sig dermed færdig paa Finansudvalgets Vegne. Ikke blot dette, men det ærede Medlem for Odense Amts 2den Valgkreds som Forslagsstiller og som den, der havde taget Ordet for Sagen, gjorde det samme, sluttede sig ogsaa til Ministerens Syn paa denne Sag, at nu maatte den have en Ende, der var ikke noget her at gøre, der var intet at kræve, ikke en Gang Billighed talte for at imødekomme Andragendet. Dermed synes jeg i Virkeligheden, den Sag burde være færdig for Folketingets og Regeringens Vedkommende. Noget andet er, at man ved Siden heraf kan have megen personlig Sympati for den paagældende Hovedandrager, Overretssagfører Steenstrup. Det have alle haft, tror jeg, som have mødt ham, og som blot flygtigt have sat sig ind i hans Livsforhold. Det førte ogsaa til, at man den Gang enedes om at tilstaa ham en aarlig Understøttelse. Havde der her foreligget Andragende om Forhøjelse af denne, vilde Stillingen, i alt Fald for mit Vedkommende, have været en anden, men at inklade mig paa at grave op i denne gamle Sag, som forlængst har været Genstand for en saa nøje Undersøgelse, som der kan gives den, det er det, jeg værger mig, og jeg tør maaske sige Tinget, imod. Der er i det, som er fremkommet fra det ærede Medlems Side, i øvrigt ikke noget som helst, som kunde give mig Anledning til at faa et andet Syn paa Sagen end det, Administrationen hidtil har haft; thi Hensynet til, at de Penge, som disse Andragere skulde have haft af Centralkomiteen, ere blevne givne til Udbedring af Havne, som Statsmagten maaske ellers vilde have fundet Anledning til at hjælpe, synes mig at ligge saa langt ude, at det ikke kan motivere en anden Stilling til denne Sag, end man ellers maatte komme til.

Marott: Med Hensyn til det Andragende om Oprettelse af en Holdeplads paa Banestrækningen Odense—Marslev, som af